

A R A N Y - K Ö N Y V .

A Dávid Ferencz-alapítványra tett kegyes adományok.

Huszonhatodik közlemény.

	fr.	kr.		frt.	kr.
3718. Molnár Sándor (8-szor)	5	—	Csipkés Albert	—	10
Ferenci Mózes (18-szor)	3	—	Kriza Ferencz	—	10
3720. Berde Mózes és Filep			Adorján Domokos	—	15
István egy peres ügyben mint tanuk megjelenési díjakat	4	—	3760. Firtos Ferencz	—	15
Budapesti főkegyház (2-or)	10	—	Gál János	—	10
Végh Sámuel (7 szer)	10	—	Székely Mózes	—	15
Sárdi József (6-szor)	2	—	Orbán Sándor	—	10
H. szt. péteri ekkla Varga Zs. lelk. által 1877, 8 és 9-re (2-or)	7	50	Nagy Gergely	—	30
Varga Zsigmond lelkész	1	—	Peille István	—	20
Varga Zsigm.-né Lőrinczi L.	—	10	Deák Ákos	—	10
Varga Ida	—	10	Schmidt József	—	20
Varga Gizella	—	10	Csegezi Lajos	—	10
RafajKár.Uj-Székelybölismét	2	—	Csegezi Gyula	—	30
3 730. Peótz József, Veszprémm.	1	—	3770. Járai Béla	—	30
A kolozsvári főtanoda ifjuságától Barabás Ábel papjelölt gyűjtőivén:			Ferencz Ákos	—	50
Veres Sándor	—	10	Ferencz Gyula	—	50
Ürmösi Kálmán	—	10	Koöpe Jenő	—	20
Vas Zsigmond	—	10	Raffaj Zsigmond	—	30
Pataki László	—	50	Bartalis Géza	—	50
Molnár István	—	10	Végh Ferencz	—	5
Molnos Kálmán	—	10	Vaska Béla	—	20
Demeter Lőrincz	—	20	Borbély Máté	—	10
Székely Zsigmond	—	30	Hankó Domokos	—	27
Pál Ferencz	—	30	együtt .	10	24
3740. Marosi Ferencz	—	30	Benkő Mihály ügyvéd afia		
Fazakas Lajos	—	32	egy 1740 számú kolozsvári takarékpénzt. betéti könyvben átad :		
Ajtai János	—	10	3780. Zsigmond Ákos részéről	200	—
Bereczki Károly	—	20	Szabó Mózes részéről	25	—
Debreczeni Kálmán	—	20	Várf. Nagy János „	20	—
Máté György	—	50	Derzsi Károly „	6	—
Péterfi Lajos	—	15	Nagy Olivér „	2	50
Nagy Jenő	—	10	Benkő Mihály „	50	—
Pál Miklós	—	13	3786. Ezen adományok korábban befizetett részletei után járó kamatban	15	1
Hosszu Ferencz	—	30	együtt .	318	51
3750. Németh István	—	30	A 26-ik közl. összes.	374	55
Péter János	—	15	Hozzáadva az előbbi 25 közl.		
Tana Sámuel	—	20	összegét	8037	90
Nagy Boldizsár	—	12	Az alapítvány .	8412	45
Gábor Albert	—	20	A fennebbi 3780—86 folyó számok alatt jegyzett kegyes adományokat a következő levél kíséretében vettem :		
Albrecht Lajos	—	10			
Nagy Mózes	—	10			

Méltóságos és Főtisztelendő Püspök ur!

Midőn méltóságos által a „Dávid Ferencz emlék“ alapra a gyűjtés megindított az 1867-ik év június havában főtanodánkban érettségi vizsgát tett osztály azon tagjai, kik még Kolozsvártt voltunk 1874. év augusztus hó 30 án egy értekezletet tartottunk, azon czélból, hogy az említett alaphoz testületileg egy tekintélyes összeggel osztályunk is járuljon.

Ez az itt levők által elfogadtatván, a vidéken lakó osztálytársainkkal leendő levelezésre Várfalvi Nagy János és a pénzkezeléssel pedig én bizattam meg.

A felszólítások mindenfelé elküldettek, azonban sajnosan kellett tapasztalnom, hogy azon szép remény, melyet ezen ügghöz kötöttünk, nem sikerült; egyfelől tanulótársainknak pályájokban történt nem eléggé biztos előhaladás, másfelől más anyagi és családi körülmények miatt.

Mímhogy pedig a kitűzött czélt, hogy testületileg járuljunk a nemes és szent czélhoz, el nem érhattük — ettől elállottunk, a tett adakozást úgy tekintjük, mint privat adakozást; s megbizattam annak a Főtisztelendő Püspök úr kezéhez leendő juttatására a takarékpénztári könyvvel.

Ezennel /. alatt csatolom az 1740. sz. kolozsvári takarékpénztári betéti könyvet e cím alatt: „Dávid Ferencz alapítvány 1867“. E könyvecske szerint az összes gyűjtésünk 318 frt 51 kr.

(Az itt következő részletes kimutatást lásd az Aranykönyvben
3780 — 86 f. számok alatt — A közlő.)

Méltóztat ezen összeget is az irt alapra átvenni s azt tovább kezelni.

Midőn ezt a Főtisztelendő ur kezéhez juttatom, nem tehetem, hogy // alá ne csatoljam Zsigmond Ákos barátomnak 1874. év decz. 18-án keltezett s hozzám intézett egy igen szép levelét; habár ez nyilvánosság elé nincs szánva, mégis azt hiszem a tisztelt adományozó barátom ellen nem véték, midőn ezt azon kéréssel zárom ide: méltóztat ezen levelet — ha saját nézetével is találkozom — nyilvánosság elé hozni, hadd lássák hitrokonaink: mikép gondolkoznak s mily érzelmekkel bírnak a nem hitrokonok vallásunk és főtanodánk, s ugy ezen nemes czél iránt.

Melyek után maradtam stb.

Kolozsvárt 1879 május 4-én.

alázatos szolgálja
Benkő Mihály,
ügyvéd.

Ezen levelet szükségesnek láttam egész terjedelmében közölni, annyival inkább, mert az magyarázatul szolgál azon megjegyzésemnek is, melyet a Ker. Magvető mult évi folyamának jul.—aug. füzetében közölt Arany könyv mellett tettem volt. Sajnos, hogy igen tisztelt barátimnak nemes szándéka az alapítványt osztálytestületileg 1000 frttal gyarapítani nem sikerült, de azért adományuk nem kevésbé becses s az adakozók, a kik ígéretüket teljesítve szavukat beváltották, annál méltó-

többek az elismerésre. Fogadják részemről ép oly meleg köszönetemet, mintha nemes tervöket egészben valósíthatták volna. A mások mulasztását nem lehet a kötelesség teljesítők rovására írni. Aztán hátha az elmaradtak is látva becsületbeli tartozásukat, méltókká teszik magukat nemes barátaikra s utólagosan beküldik hozzám a magukra vállalt összegeket.

Őszinte köszönetemet nyilvánítom különösen Zsigmond Ákos t. barátomnak, ki e nemes terv keresztülvitelére az oroszlányrészt vette magára s azt emberül teljesítette is. A fenn közölt levélben hivatkozás van az ő szép levelére s én azt a beküldő felhívásához képest igaz örömmel közölném is, de miután Zsigmond Ákos t. barátom abban még 1874-ben, a mikor írta, határozottan kifejezte, hogy sorait nem szánta a nyilvánosság elé, nem tartanám illőnek most 1879-ben akarátja ellen cselekedni, Különben is, a mit ő azon valóban szép levele írása alatt gondolt és érzett, már tettben nyilvánította. Soká éljen! S engedje meg nekem, hogy nemes büszkeséggel gondoljak arra, hogy én vezetém be egykor iskolánk kapuján, melynek ügyében most ily nemes áldozatot hozott. Vajha felemelő szép példája utánzásra találna azon nem csekély számú más vallású ifjak között, kik nevelő intézeteink falai között tették le lelkök miveltségének első alapját! Vajha legalább saját egyházunk ifjúságára hatna az lelkesítőleg!

Az alapítványnak a jelen körülmény által lett gyarapodását tekintve, már szinte csak másfél ezer hijja van a kitűzött összegnek. Még mindig jelentékeny mennyiség, de ha azon felhívásnak, mely közelebről bizottságilag intéztetett egyházi tanácsos atyánkfiaihoz, a kik részint még egyszer se, részint aránylag csekély mértékben járultak az alapítványhoz, vagy a kikre rátalálnak az írásnak ama szavai: „a kinek több adatott, attól többet is kívánnak“ — ha mondom, ezen felhívásnak eredménylett eredménye lesz, akkor czélnál leszünk.

És a mit legelőbb kell vala emlitenem, kitűzött czélunk megvalósításához most még egy erős biztosítékot nyertünk, mert az alapítvány ügyét több helybeli buzgó és lelkes nő a magáévá téve, gyűjtésöknek már itt helyt eddig is szép eredménye van, e mellett a vidéken is többeket fel akarnak szólítani a közreműködésre. Fogadják az illetők addig is szíves köszönetemet, a míg buzgó fáradozásaiknak eredményével együtt bemutathatom az Arany-könyvben, mely csak most lett igazán aranyrá. Több buzditásra részemről már most csakugyan nincs szükség. A fegyver az én kezemből kiesett. A Dávid F. alapítvány ügyét női szívek vették védelmökbe. Áldja meg érette az a jó Isten, ki velök minket áldott meg.

Kolozsvárt, május 31-én 1879.

Ferencz József.

Szerkesztői megjegyzés.

Jelen füzetünk, minthogy a multkori 1¹/₄ ivvel haladta túl az adni szokott 4 ivet, csakis 3 ivre terjed.

